

τό «Μαύρο Γάτο» για να κάνουν μαζί την τακτική τους περιοδεία σ' όλες τις ταβέρνες της Μονμάρτρης... Καθόντουσαν πάντοτε σ' ένα γυναικείο τραπέζι, άδειάζαν ένα μπουκάλι κρασί, χωρίς να ανταλλάξουν ούτε μία φράση, κ' ύστερα πήγαιναν να συνεχίσουν τ'... γλέντι τους σ' άλλο κέντρο!...

Όταν κατά τα ξημερώματα αποφασίζαν να γυρίσουν σπίτι τους, ήταν και οι δύο τούφα στο μεθούσι, χωρίς όμως να χέσουν καθόλου τη σοβαρότητά τους!...

Κάποτε, ή Φανιέ έκανε μία εβδομάδα περίπου να περάσει από τό «Μαύρο Γάτο» να πάρη τόν άντρα της.

Όλοι οι γνωστοί του συζυγικού ζεύγους ανησύχησαν.

—Τί γίνεται ή Φανιέ; ρωτούσανε τόν Σάρλ.

Εκείνος όμως αντί ν' άπαντήσει, κουνούσε τό κεφάλι του δυο-τρεις φορές μέ ύφος πού σήμαινε ότι ή γυναίκα του ήτο καλά...

Όταν ή κυρία ντέ Σιθρύ ξαναφάνηκε στό «Μαύρο Γάτο», κρατούσε... ένα μαρσά στην άγκαλιά της. Και τό άντρόγυνο συνεχισε την παλιά ζωή του, ξεχνώντας στις ταβέρνες της Μονμάρτρης μαζί μέ τό κοριτσάκι της! Συχνά, πολύ συχνά, ή Φανιέ θήλαζε τή Φαντορίνα της—έτσι έλεγαν τό παιδί της—ένώ συγχρόνως άδειάζε ένα μπουκάλι κρασί!... Γά μητρικά της καθήκοντα δεν μπορούσαν να την κάνουν να κόψη τήν καλή αυτή συνήθεια! Και ό άντρας της δεν θά ήταν φυσικά εκείνος πού θά της έκανε τις άμυγζούσες συστάσεις. Ό Σάρλ ντέ Σιθρύ μέ κανένα τρόπο δεν θά δέχονταν ν' άνοιξη τό στόμα του, να δείξη κάποια πρωτοβουλία...

Ό περιέργου αυτός τύπος δεν έχασε τήν παγερή άπάθειά του ούτε και όταν ή γυναίκα του τόν έγκατέλειπε ένα πρωί, για ν' άκολουθήση κάποιο νεαρό ζωγράφο, ό όποιος καταρρόφως άνάφη στην άποκομιευμένη καρδιά της ένα φλογερό, παράφορο έρωτα... Ό Σάρλ δεχτική φιλοσοφικώτατα τό χτύπημα της μοίρας. Κ' έξακολουθούσε τις νυχτερινές, περιοδείες του στις ταβέρνες της Μονμάρτρης, συνουδουόμενος μονάχα από τήν κόρη του, της όποιας τό πρόσωπο είχε άποχτήσει μία γεροντική έκφραση από τό διαρκή ξενύχτια...

Στά 1908, ή Φαντορίνα πέθανε φυματική...

Ό θάνατός της λύπησε υπερβολικά τό Σάρλ ντέ Σιθρύ. Για πρώτη φορά οι γνωστοί του τόν είδαν να συγκινητά, να κλαίη... Και από κείνη τήν έποχή, ό έξοχος αυτός καλλιτέχνης έπαψε να συνθέτη... Πολλοί μουσικοί έκδοτικοί οίκοι του προσέφεραν μεγάλα ποσά για να έκδώσουν τά κομμάτια του—πραγματικά άριστουργήματα ευθυμίας και γαράς. Μά ό Σάρλ κουνούσε πάντοτε άρνητικά τό κεφάλι του. Περιφρονούσε τό έλαφρό είδος της μουσικής του και τό θεωρούσε καταδικασμένο να σθούση...

Ένα πρωί τού Δεκεμβρίου, στά 1912, ό Σάρλ φρέθηκε νεκρός στό δωμάτιο του. Στό ένα χέρι κρατούσε μία φωτογραφία της κόρης του και στό άλλο ένα σκίτσο της άπιστης γυναίκας του, καιωμένο από τό γνωστό ζωγράφο 'Αλμπέρ Γκυυαίμ...

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΡΑΒΙΚΑ ΚΙ' ΑΡΜΕΝΙΚΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΓΑΠΗΣ ΞΕΨΥΧΙΣΜΑ

Θρηνηολώ, γιατί εκείνες πού μέ τραβήξανε στον πειρασμό, εκείνες πού μέ ζήτησαν άπό τό λήθαργο της άγνοιας και μέ σήρανε στον παυσιέσιμο κήπο της άγάτης, μ' έγκατέλειψανε.

Μ' έκαναν να σηκωθώ, κ' όταν σηκώθηκα, βαστάζοντας τό βαρύνοντο της άγάτης τους, μ' έγκατέλειψανε.

Δειχθήκανε άδίκες και δεν σεβάστηκαν τό συμβόλαιο της άγάτης και της άφοσιώσεως, πούχανε γίνει. Πίστενα, ό άμοιρος, πός θά κοιτούσαν τόν λόγο τους. Δεν τούλπιζα ποτέ πως θά μέ γελάσουν. Γι' αυτό τό κλαίω και θρηνηολώ.

Έξέλω να βγω άπό τόν κόσμο, κερθώντας τόν έρωτά τους βαθειά μέσα στην καρδιά μου. Έτσι κανένας δεν θά μπορούση να μάθη τό μυστικό μου.

Γνώρισα τήν ζωή, πού θά είναι μισητός συντροφίσιος της ζωής μου, όσοπου να χαλάση ό κόσμος.

Ό, έσεις πού μ' άκαρνηθήκατε τόσο σκληρά, μάθετε πως ή καρδιά μου σ' άγάτησε τοιςά... Άκούστε πός ξεφυλάει τώρα ή άγάτη μου, μέ στεναγμούς και λυρίσματα... Άκούστε... Άκούστε...

Η ΠΙΟ ΕΝΑΡΕΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Κόψε από μία βερικοκιά τόν πιο όμορφο καρπό της. Γύλιξε τόν με μετάξι και βάλε τόν μέσα σ' ένα κοφίνι. Ύστερα από τρεις μέρες ξετόλιξε τόν.

Τό μετάξι θάξη ξεροθιά άπό τό χυμό τού βερικοκίου.

Πάρε τήν πιο τίμια γυναίκα πού θ' άνταμώνης στη ζωή σου.

Κλείσε τήν εικόνα της μέσα στά κατάρβατα της καρδιάς σου.

Κύτταξε κατόπι μέ προσοχή τήν καρδιά σου.

Θάξη μολινοθή άπό ποτηριές στοχασμούς.

ΤΟ ΜΠΟΥΚΕΤΟ ΜΟΥ

Τό μπουκέτο πού μ' άρέσει να μολίζουμαι είναι καιωμένο από ολοζώντανα λουλούδια.

Μία μάγισσα τό άρτεψε στό περιβάλλο της ζωής μου, για να τήν ευοδιάσω.

Τά μάτια σου είναι σάν γαλάζιοι δροσεροί χείνες, τό στόμα σου σάν γαρύφαλο, τά μάγουλά σου σάν εύόδη τριαντάφυλλα, τό στήθος σου σάν χείνη δολιέικο και τό μέτωπό σου σάν καμειλά.

Τό φίλημα σου είναι σάν ένας κόκκινος βανιλιός, πού ή ευοδιά του είναι γλυκειά και μεθυστική. Η τρυφερότης σου είναι σάν μία σερνή βιολέττα και τά νύχια σου σάν τις σκληρές μαργαρίτες.

Έδωσα αυτό τό μπουκέτο μέ τήν κλωστή της άγάτης μου. Και για να είναι πάντα δροσερό, τό ποτίζω μέ τό αίμα της καρδιάς μου και τά δάκρυα τών ματιών μου...

ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

Όταν μέσ' στην καρδιά της νύχτας σπαρταρώ από πόνο, λογαριάζοντας τις πίκρες και τά βάσανα της ζωής μου, ή μούνη παρηγοριά μου είναι να φέρνω μπροστά στό μάτια μου τό όραμα τού χαριτωμένου προκόπου σου.

Η εικόνα σου διαλύει τά σκοτάδια της καρδιάς μου, άπως ή άγίτης τού φεγγαριού τό σκοτάδι της νύχτας.

Κί' όταν άκόμη μ' έγκαταλείψουν ή διναμεις μου και βοηθηθώ στη μεγάλη νύχτα τού ταύρου, έσένα θά σεσφτοιμαι, πολυαγαπημένη μου.

Και τό φέγγος τού ούρανού τής λατρευτής εικόνας σου θά γλυκαίνει τά σκέτη τά φαιγά τό θανάτου...

ΟΤΑΝ ΘΑ ΣΕ ΧΑΣΩ

Όταν θά σε χάσω, αγαπημένη μου, θ' άποσπρωθώ για να πλαιιάσω.

Θά χαράξω άπάνω στη γη μία εικόνα, πού να σου μοιάξη. Θά τήν βρέξω μέ τό δάκρυά μου και θά τήν παρακαλέσω να χύση λίγο βάλσαμο παρηγοριάς στην πληγή πού θά μ' άνοιξη ή φυγή σου.

Η συνείδησή μου δεν αισθάνεται καμιά άλλη τύχη, παρά μόνον ότι σ' άγάπησα μ' όλη τή δύναμη της καρδιάς μου. Άν αυτό είναι μία άμωρία, παρακαλώ τόν Θεό να μέ σιωρέσει!...

ΡΩΤΗΣΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΜΟΥ

Ρώτησα τήν αγαπημένη μου :

—Γιατί άμορφάινεις τόσο ;

Και κείνη μου άπάντησε :

—Γιά ν' άρέσω στον έαυτό μου ! Γιατί είναι στιγμές πού είμαι μαζί κ' ό καθρέφτης, και τό μάτι κ' ή όμορφα!...

Είνε στιγμές, πού μωφ φαίνεται πός είμαι συγχρόνως μαζί κ' ή άγάτη, κ' ή έρωτας κ' ή έρωμένη!...

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Στόν ίσθμό τού Τεχναντεπή ύπάρχει ένα άνθος, τό όποιο είναι τό πρωί άσπρο, τό μεσημέρι κόκκινο και τή νύχτα γαλάζιο. Η άλλαγή αυτή τού χρώματός του δεν γίνεται άποτόμως, άλλα θαυμαίως. Άπό τις άποχώσεις δε πού παρουσιάζει καταλαβαίνουν οι ίθαγενείς τί ώρα είναι.

Στά μυθιστορήματα και στα δράματα τού Δ' Ένερού ύπάρχουν 18 παιδιά, πού οι πατέρες τών καταδικάσθησαν σε θάνατο, 192 όρφανές γυναίκες πού σκοτώσανε τούς άνδρες τών, 8 πατροκτόνοι, 79 παράφρονες, 68 ήλιθιοι, 62 άδίκως καταδικασθέντες κ.λ.π. Περιγράφονται επίσης τόνα στα έργα τού ίδιου συγγραφέως 46 πυρκαϊές, 162 άποπαγές παιδιών και 99 κοριτσιών, 198 μονομαχίες μέ σπαθί, 168 μέ πιστόλι και 10 μέ τσεκούρι!...

Η περίφημη γέφυρα τού Μπρούκλιν της Νέας Υόρκης είναι ή μεγαλύτερη κινητή γέφυρα τού κόσμου. Έχει μήκος 5.989 πιδιών και βάρος 6.470 τόνων. Η δε αξία της είναι μεγαλύτερη τών τριών έκατομμυρίων χρυσών λιρών.

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Η ταπεινοφροσύνη άποτελεί τό μεγαλύτερο τού άνθρώπου. *Αραβική*

Ότα τό γέρικο σκυλί άλυχται, συμβουλεύει. *Γαλλική*

Ό τίμιος λόγος στοιχίζει λίγο και αξίζει πολύ. *Γαλλική*

